

Dům na samotě

Michaela Klevisová

detektivka

motto

MOTTO

Michaela Klevisová

Dům na samotě

Praha 2011

© Michaela Klevisová, 2011

Cover photography © Vendula Volkmerová, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-581-1

Za cennou pomoc děkuji Simoně Martínkové-Rackové.

K napsání příběhu z prostředí mlýna na samotě mě inspiroval mlýn mé kamarádky. Všechny postavy v této knize jsou však zcela smyšlené.

Prolog

Uprostřed noci se probudil, vytáhl ruku zpod peřiny, položil dlaň na stěnu a pohladil dům.

Udělal už to před ním někdo? Těžko, lidé přece domy nehladí. Dominik konečky prstů přejížděl po omítce a přemýšlel, jestli za ty stovky let, co mlýn stojí, ve stejné místnosti spával někdo, kdo to tu miloval stejně jako on.

Škoda že je mu teprve šestnáct a nemůže rozhodovat o tom, zda si rodina usedlost ponechá, nebo ji prodá. Ráno navyklými pohyby ustele modrobílou pruhovanou peřinu, pomůže sbalit zbytek prababiččiných věcí do krabic, přejde lávku k autu a pak už do domu nikdy nevstoupí. Maximálně se bude zdálky dívat, jak ve mlýně, kde to měl strašně rád, bydlí místo prababičky cizí lidé.

Zvláštní, stačí několik týdnů, a nic není jako dřív. Dodela nedávno tu ležel a představoval si, že je o nějakých deset patnáct let starší a tenhle dům mu patří. Maloval si, co jednou s mlýnem udělá; citlivě zrekonstruuje fasádu, bahnitý dvorek vydláždí těmi velkými plochými kameny z řeky. S přítelkyní nebo manželkou bude snídat u dřevěného stolu pod třešněmi a večer pít víno na lávce a máchat si nohy v řece. Nejdřív tu s nimi bude bydlet prababička, samozřejmě, vždyť ten dům je její. Dominik se u ní vždycky cítil volněji než doma. Líbilo se mu, že si prababička Klára denně vykládá karty a každý večer těsně před spaním se pečlivě nalící u starodávného toaletního stolku.

„Proč se maluješ do postele?“ zeptal se jí jednou a ona k němu obrátila obličej s načerněným obočím. „Přece abych dobře vypadala, kdybych v noci umřela,“ odpověděla vážně.

Ve tmě slyšel tichý prababiččin dech. Překvapilo ho, jak klidně poslední večer ve mlýně spí. Není jí líto, že opouští usedlost, kde kdysi žila s manželem a kde vychovala syna? Nemrzí ji, že se ten syn rozhodl mlýn prodat a ji přestěhovat

do svého novějšího domu na druhém konci vesnice, jako by byla věc? Nezaskočilo ji, jak rychle se našel kupec?

Dominik si byl jistý, že už neusne. Opatrně odhrnul příkrývku a spustil nohy na ledové dlaždice. Půjde si sednout na lávku. Naposledy.

Prababička už dlouho obývala jen novější dvoupokojový přístavek vedle starého mlýna, který nezadržitelně chátral. Dnes ve stísněném přístavku přespávala celá rodina: děda, babička, Dominikova matka a Dominik. Prý aby prababičce nebylo smutno a aby zítřejší stěhování proběhlo hladce. Večer si v klidu opekli špekáčky na ohni a dívali se na světlušky, jako by zítřek neměl znamenat konec jedné životní etapy.

Dominik opatrně vyšel do předsíně a přitiskl ucho ke dveřím druhé ložnice. Ticho. Copak matka s prarodiči také v klidu spí? Je snad z celé rodiny jediný, kdo se s mlýnem tak těžko loučí?

Koupila to tu nějaká ženská z Prahy, říkal děda. Mladá, pětatřicet šestatřicet, nastěhuje se s přítelem. Děda za její peníze zrekonstruuje stáje a postaví novou cvalovou dráhu. Prababička Klára se zabydlí v dědově domě, v podkrovním pokojíku hned vedle Dominikova. Bude mít elektrické topení a vodu, co v zimě nezamrzá.

Všichni budou spokojení.

To jen on se zalyká lítostí.

Potmě nahmatál kliku a překvapilo ho, že vchodové dveře přístavku nejsou zamčené. Známě zaskřípaly. Vyšel do noci a vdechl vlhký vzduch od řeky.

Zadíval se na hvězdy, ale vzápětí nastražil uši. Kromě bublání vody v kamenitém korytě bylo slyšet ještě něco dalšího; ženský hlas. Stačilo pár kroků po trávě a na lávce uviděl matku s dědou.

„Mě to nemrzí, tati. Nemám to tu ráda,“ říkala matka. „To se mi nemůžeš divit. Nechtěla bych tu žít, ani kdybych někoho měla. Nepustila bych chlapa ani do hospody, abych

tu na něj nemusela sama čekat. Fakt nechápu, že se tu Klára nebála. Proč tu proboha zůstávala? Dům na samotě není nic pro osamělou ženskou.“

„Ona se tu narodila. Je zvyklá.“

„Já vím. Ale i tak.“

*„Ty si myslíš, že jsme to tu měli prodat už dávno, vid?“
prohodil děda po krátké pauze.*

„Jo.“

„Jenže víš, jak to s ní bylo těžký. Zakládala si na tom, že ve svém věku pořád zvládne topit v kamnech a odhrabávat sních. Musel jsem na ni dost zatlačit. Kdyby bylo po jejím, odešla by odsud až nohama napřed. Jen doufám, že ji to stěhování nezabije.“

„Neboj, ona si u nás zvykne. Jsem fakt ráda, že už sem nebudu muset chodit, tati. Mám tu divný pocit.“

Dominik se zastavil ve stínu olší. Dál už nepůjde. Nebyl si jistý proč, ale něco mu napovídalo, že ať se matka s dědou baví o čemkoli, pro něj bude lepší to nevědět.

Kapitola 1

O deset měsíců později

Tak tedy odešel.

Myslela si, že až ta chvíle nastane, uleví se jí, ale místo radosti ji zaplavil stesk. To já chtěla, aby se odstěhoval, připomněla si. A měla jsem k tomu důvody, které by každý pochopil... kdybych se je ovšem nerozhodla tajit.

Proud řeky byl dnes slabý a voda klouzala přes kameny tak tiše, že bylo slyšet, jak Martin na druhém břehu nastartoval auto. Nela Keplerová došla po blátivé pěšince od zápraží k lávce. Skrz větve olší s rašícími listy viděla, jak se Martinův renault pomalu sune po polní cestě k silnici. Napadlo ji, jestli Vanilka na zadním sedadle kňučí. Za dva roky si na sebe s Nelou zvykly, ale nedá se nic dělat, fena patří Martinovi. Oba jsou pryč. Právě se přesunuli z přítomnosti do minulosti.

Nela si přitáhla vestičku z králíčí kožešiny blíž k tělu a zamířila zpátky do přístavku, přilepeného k boku polorozpadlého starého mlýna. Kouř z komína se povaloval po střeše a štípal ji v nose. Na začátek dubna je příšerné počasí, napadlo ji, a já nemám dost dříví na topení. Bude třeba pokácet pár olší u řeky, ale kdo jí s tím teď pomůže? Martin chtěl dřevo nařezat příští týden, ale minulost už spolkla i jeho motorovou pilu, kterou tak láskyplně ukládal na dlaždice vedle postele, aby ve stodole nenavlhla. Nela si pomyslela, že pach motorového oleje jí v ložnici bude chybět ještě méně než Martin.

Vešla do přístavku, který byl jedinou obyvatelnou budovou z celé usedlosti, do níž se Nela s Martinem loni nastěhovali, aby ji postupně zrekonstruovali. Většina jejich

známých si tehdy klepala na čelo. Jak chtějí žít v domě, ke kterému ani nevede zpevněná přístupová cesta? Vážně hodlají celou zimu přikládat do kamen, vylézat z postele do ledové místnosti a bojovat se zamrzlými vodovodními trubkami? Oni, kteří se narodili a vyrostli v bytech s ústředním topením? A Nela chce pustit slušně placené místo v galerii na Starém Městě a pracovat na vesnici jako *hospodyně* bohatých sousedů? Pomátla se snad? S Martinem se podobným řečem smáli a svorně přísahali, že se do Prahy vrátit nechtějí.

Nela to cítila pořád stejně.

Měla by se bát? Nejbližší souseď, její zaměstnavatelé Jindrovi, žijí dva kilometry odsud za lesem. Kdyby ji tu někdo přepadl, mohla by si vykřičet plíce, a stejně by ji neslyšeli...

Opřela se čelem o okenní tabuli. Oheň v kamnech hlasitě požíral olšová polena. Nela se pokusila přivolat spokojenost, ale cítila se jenom otupělá. Už několik týdnů věděla s jistotou, že s Martinem nechce zůstat, tak proč se tedy neraduje, že dotáhla nepříjemný úkol do konce? Má, co chtěla. Nikdo už nebude k nedělnímu obědu pouštět fotbalové přenosy a pořady pro kutily, nikdo už nevytře podlahu v koupelně jejím nejlepším tričkem, nikdo nesloží cihly přesně na místo, kam si zasázela petrklíče. Je svou paní. A zdaleka nejde jen o tyhle povrchnosti. Ví přece moc dobře, proč Martina požádala, aby se odstěhoval, plánovala to dlouho dopředu a na důsledky by měla být připravená. *Je* na ně připravená. A samozřejmě tu zvládne žít sama, proč by ne?

Hodila do kamen ještě jedno poleno a šla si otevřít víno.

„Na nový život,“ připila si důležitě. V jednom ženském časopise četla, že se to tak po rozchodu má.

Proč? Přece aby se člověk smířil s tím, že odtěď je všechno jinak.

„Takže se přestěhuješ zpátky do Prahy,“ odtušila matka, když Nela večer zavolala rodičům, aby jim oznámila, že už zase patří mezi nezadané.

„To jsem neřekla.“ Zalitovala, že se pokusila rozptýlit úzkost právě hovorem s matkou. Copak nemá dost kamarádek, které by ji vyslechly, aniž by jí mluvily do života? „Proč bych se stěhovala?“

„To je snad jasný, ne? Nemůžeš v té barabizně zůstat. Jenom si tě představím, jak tam teď sedíš uprostřed těch lesů, a naskakuje mi husí kůže.“

„Přeháníš.“

„Počkej, až se rozkřikne, žes vyhodila Martina. Všichni úchyláci z okolí si tě dají na poradník. Je jenom otázka času, kdy tě někdo přepadne.“

Nela se pobaveně usmála, ale promluvila vážně. „Jsem tu doma, mami.“

„Tady jsi doma. Tady v Praze! Koukej se sbalit a přijet. Myslela jsem, že v té plesnivý díře trčíš jenom kvůli Martinovi, a že až se rozejdete, přijdeš k rozumu.“

„Vždyť víš, že to já jsem chtěla pryč z Prahy! Chtěla jsem stodolu, ve který budu moct malovat. Byl to přece můj nápad.“

„Dobře, ale teď se změnila situace. Laskavě si uvědom, že ženská bez chlapa nemůže žít v domě na samotě. To by byl holej nerozum. Než ten dům prodáš, nastěhuješ se k nám a hotovo.“

„Prodával by se špatně,“ namítla chabě Nela. „Je na něm hypotéka.“ Úspory jí na zchátralou usedlost nestačily, a tak si půjčila. Martin sice nabízel, že by se na koupi domu mohl podílet, ale pak přišel s tím, že mu v bance odmítají půjčit. Tenkrát se cítila zklamaná, teď byla ráda. Kdyby vlastnili dům napůl, rozchod by byl mnohem složitější.

„Když slevíš, prodáš. Jak už jsem řekla, nemůžeš tam –“

„A proč bych nemohla? Přede mnou tu taky bydlela samotná ženská. Když jsem mlýn kupovala, byla tu sama už sedmnáct let.“

„Osmdesátiletá bába.“ Matka si nesouhlasně odfrkla. „Myslíš, že ta nějakýho úchyla zajímala? Ne. Ale *ty* budeš zajímat všechny.“

Mluvila, jako by okolí Smrčiny bylo obydleno samými devianty, ale Nela se to rozhodla nekomentovat. „Asi moc často koukáš na detektivky, mami.“

„A ke všemu se ani nezamykáš,“ pokračovala matka obvyklým autoritativním tónem. „No řekni, máš zamčeno?“

Nela střelila pohledem po dveřích. Dokud tu s ní bydlel Martin, často si šla lehnout dřív, než se vrátil, aniž otočila klíčem v zámku. Běžně bývala sama v domě, do kterého mohl kdokoli vstoupit...

Stejně jako teď.

Tep se jí zrychlil iracionálním strachem. Rychle vstala a spěchala ke dveřím, jako by najednou záleželo na každé vteřině a nezvaný host už zvenčí sahal na kliku.

„Klid, jsem zalígrovaná na dva západy,“ zalhala matce a teprve pak potichu zamkla. Vzápětí si vzpomněla na okno v komoře, které s Martinem nechávali ve dne v noci pootevřené. Měla by ho teď začít zavírat? Kolik dalších zvyků ještě bude muset změnit?

„Prostě se vrátíš a hotovo,“ rozkázala matka. „Můžeš klidně bydlet s námi. Máme o tebe s tátou strach.“

„Ne,“ pronesla vzdorně Nela. Potřebuje se konečně vymanit z vlivu rodičů; je to jeden z důvodů, proč odešla na venkov. A poradí si, ať s chlapem, nebo bez chlapa. „Já o sebe strach nemám.“

„Ale měla bys ho mít. Když si představím tu tvoji obrovskou stodolu a ten strašidelný mlýn... Někdo se tam může schovávat.“

Ve stodole si Nela zařídila něco jako malířský ateliér, v rohu byl špalek na sekání dřeva a podél stěn s Martinem naskládali polena. Nela běžně chodívala večer s baterkou pro polínka a dávno se přestala při každém šustnutí vyplašeně ohlížet přes rameno. Zpočátku samozřejmě strach

měla, ale ne déle než pár týdnů. Člověk si zvykne na všechno, i na samotu.

„Cítím se tu bezpečně, mami. Připadá mi, že mě ten barák má rád. Že mě tak nějak... chrání.“

„Jsi praštěná.“

Nela už měla rozhovoru dost. „Půjdu si pustit zprávy, ano? Zítra zase zavolám. Přijďte s tátou na víkend, jestli chcete.“

Bylo to jen zdvořilostní pozvání. Otec s matkou milovali kavárny, galerie, divadla, hezké oblečení a jejich svět končil tam, kde městská dlažba. Ve Smrčině byli zatím na návštěvě jen jednou a netvářili se, že by se ještě někdy chtěli vrátit.

„Počkej! Proč ses s ním vlastně rozešla? Ty víš, že jsem na ten den čekala jako na smilování, takže tě nekritizuju, pánbůh chraň. Jenom mě překvapuje, jak najednou se to stalo. Ještě před půl rokem jste mluvili o svatbě, ne?“

Nela tu otázku čekala, přesto se ale zajíkla. „No... neklapalo nám to.“

„Nestěžovala sis.“

Ne, nestěžovala, i když v poslední době by bývala chtěla. Ale o některých věcech je lepší nemluvit. Kdyby přiznala, co je s Martinem v nepořádku, svým způsobem by očernila i samu sebe. Propadala by se hanbou, že s někým takovým dva roky chodila a dlouho nic nepoznala.

„Ubližoval ti nějak?“

„Ne!“

Matka netrpělivě mlaskla. „Tak co se stalo?“

„Něco jsem se o něm dozvěděla. Nelíbilo se mi to, takže jsem ho požádala, aby si sbalil kufry.“

Ve sluchátku se ozvalo zaševelení, které Nele připadalo jako úlevný povzdech, ale nebyla si jistá. „Takže ti zahýbal,“ konstatovala matka.

Nela se rozhodla mlčet.

„No dobře. Chápu, že se ti o tom nechce mluvit,“ po-

kračovala matka o poznání lehčím tónem. „Tak se opatruj a hlavně se zamykej.“

Nela zavěsila, dopila víno a pustila si televizní zprávy. Nějaký čas potrvá, než si zvykne, že na ni doma nikdo nemluví, a televize zažene zbytečnou úzkost účinněji než rádio. Nejenže odcloní zvuky zvenku, ale její sledování moc nejde dohromady s přemýšlením.

Jenže tentokrát o uklidňující televizní terapii nemohla být řeč.

Na obrazovce se ve tmě prozářené silnými reflektory třepotala červenobílá pruhoaná policejní páska, napnutá mezi kmeny buků. Nele byla krajina povědomá. Vzápětí se dozvěděla proč.

Reportáž byla natočena v lese u Smrčiny, jen několik kilometrů od mlýna. Přede dvěma hodinami v něm byla nalezena zavražděná žena.

Kapitola 2

Kdyby tušila, že její podvečerní procházka skončí vyšetřováním vraždy, vzala by si na sebe něco elegantnějšího.

Olga Jindrová seděla proti dvěma kriminalistům a nemohla se zbavit dojmu, že v černých manšestrových kalhotách a khaki roláku vypadá nedůvěryhodně. Podobně ležérní oblečení ve volném čase běžně nosívala, ale když se teď na něj podívala očima policistů, připadalo jí pro tříapadesátiletou úspěšnou podnikatelku nevhodné. Kdyby na sobě měla šňůru pravých perel, kašmírový svetřík a ty nesmírně drahé hodinky, co jí dal Jiří k padesátinám, hodila by se do luxusně zařízeného obývacího pokoje mnohem víc a kriminalisté by s ní nejspíš jednali s větším respektem. Olga však odjakživa dbala spíš na obsah než na formu a odráželo se to i v jejím přístupu k oblékání. K čemu jsou perly, prsteny, náramky, zkrátka všechno to lesklé,

těžké a nepohodlné, čím se lidé tak rádi ověřují? Jakou to má funkci?

Olga se oblékala, aby jí nebyla zima a aby se cítila pohodlně. Pokud se nechystala večer do společnosti, nelíčila se. Nepotrpěla si na okázalé věci. I tenhle nesmyslně velký dům plný drahých designových předmětů zařizoval její manžel a ona si v něm dlouho zvykala. Kdyby záleželo na ní, byl by jejich domov především účelný. Nebyla zvyklá dělat věci na efekt a nezměnilo ji ani manželství s mužem, pro kterého byl efekt alfou i omegou života.

Může to být jeden z důvodů, proč si Jiří našel milenkou?

Asi ano, pomyslela si a nahlas vzdychla.

V krbu praskala březová polena a v místnosti začínalo být horko, ale Olga věděla, že si za žádnou cenu nemůže svléknout svetr. V bavlněném khaki tričku s natištěným nápisem *Art against terrorism* rozhodně vypovídat nebude.

Detektiv Abrahám z berounského oddělení vražd měl kruhy pod očima a až přehnaně ladabylou výslovnost. Vypadá depresivně, napadlo Olgu, a možná také depresivní je. Vlastně se mu při jeho povolání není co divit.

„Takže jste se vydala na procházku,“ pobídl ji unaveně a pohlédl jí do očí. Jeho zavalitější kolega, jehož jméno si Olga nezapamatovala, se mlčky rozhlížel po místnosti, jako by předpokládal, že mezi knihami na policích zahlédne vražednou zbraň.

„Ano,“ potvrdila Olga. Nemohla se zbavit pocitu, že s ní kriminalisté jednají tak trochu jako s podezřelou. Jako by z ní pouhý fakt, že našla v lese mrtvolu, dělal potenciální vražedkyni.

„Proč tak pozdě? Už se skoro smrákalo.“

„Vždycky se po večeri chodím projít.“ Pokrčila rameny. „A taky po snídani a po obědě. Miluju procházky. Mám na ně moře času, protože manžel od rána do noci pracuje.“ Zalitovala, že jí při poslední větě do hlasu prosákla

hořkost. Vlastně to není tak dlouho, co spoustu volného času považovala za výhodu. Vyhovovalo jí, že Jiří jejich firmu řídí sám a ona nemusí o ničem rozhodovat a může se věnovat jen svým oblíbeným tvůrčím nebo příjemně rutinním úkolům. Je přece obvyklé, že muži pracují víc než ženy, nebo snad ne? Cítila se v manželství naprosto bezpečně a ve snu by ji nenapadlo Jiřího podezírat, že když není s ní, užívá si důvěrné chvíle s jinou ženou. Prostě musí hodně pracovat, aby udržel firmu v chodu. Vždycky býval takový; práce pro něj byla ze všeho nejdůležitější.

Byli každý jiný, ale zamilovali se do sebe ve věku, kdy rozdíl povah ještě nejsou tak patrné, a pokud přece jen ano, tak působí spíš přitažlivě než rušivě. Chodili do školy, měli podobné starosti. Než zjistili, že vlastně nemají skoro nic společného, natolik se sžili a přilnuli k sobě, že pro ně taková prkotina jako rozdílný pohled na svět nemohla být dostatečným důvodem k rozchodu.

Alespoň Olga to tak dodnes cítila. O to víc ji šokovalo, když se k ní Jiří náhle začal chovat chladně. Přestal se jí dotýkat, zavíral se před ní do jiného pokoje a na její pokusy o přiblížení reagoval podrážděně. Už neprotestoval, když ho odmítla doprovázet na dostihy, které stály na druhé příčce jeho zájmů hned po úspěchu v podnikání. Nakonec začala v kapsách jeho oblečení, určeného k vyprání, nacházet účtenky za dárky, jež rozhodně nebyly pro ni: jednou belgická bonboniéra, podruhé šperk, potřetí spodní prádlo.

To už bylo naprosto zřejmé, do jaké situace se dostali, a tak na Jiřího uhodila.

Sice všechno popřel a obvinil ji z chorobné žárlivosti, ale vzápětí ztratil poslední zábrany a začal se chovat ještě bezohledněji než dřív. Vracel se z pracovních schůzek čím dál později a párkrát nepřišel domů vůbec. Jako by usoudil, že jestliže mu Olga až doteď nepohrozila rozvodem, zřejmě už vydrží cokoli. Na jakékoli popíchnutí reagoval útokem: „Nemáš nic jiného na práci než mě špehovat?“

Nedávno, když našla na sedadle jeho auta dlouhý hnědý vlas (sama byla blondýnka), už nedokázala mlčet a prohodila: „Neměla bych vyklidit pole?“

Jiří nadskočil, jako by ho do bosého chodidla bodla včela. „To bych chtěl vidět, jak *ty* bys vyklidila pole. Raději mlč a važ si toho, co máš. Uvědomuješ si vůbec, co bys beze mě byla? Nic! Jenom hovno u cesty.“

Mohla oponovat, že nápad vyrábět luxusní nádobí ručně zdobené zlatem a drahými kameny byl přece její. Jen ona sama vymýšlí veškerý design jejich zboží a stará se o kompletní administrativu. Mohla mu připomenout, že jí patří padesát procent úspěšné firmy a rozvodem by získala půlku společného majetku, ale rozhodla se manžela dál nedráždit. Dobře ho znala a tušila, že ji ponižuje, protože se ve skutečnosti bojí, aby neodešla. Nechce se rozvést. Nenašel si milenkou proto, aby vyměnil jednu manželku za druhou. Kdyby musel volit, nejspíš by se rozhodl pro známé pohodlí, pro milovaný dům, pro Olgu. A Olga usoudila, že pro tuto chvíli jí takové malé vítězství stačí.

Pak už se Jiřího raději na nic neptala, i když v duchu mu kladla spoustu otázek. Proč? Jak dlouho? Kdo je ta žena?

„Hovno u cesty,“ zadrmolila si pro sebe.

„Prosím? Vnímáte mě vůbec?“ Kriminalista se předklonil a Olga poplašeně zamžikala. „Na něco jsem se vás ptal.“

Jak se jí proboha myšlenky zatoulaly od vraždy ke zpackanému manželství? Kudy vedl spojovací můstek? Možná je na vině ten prášek na uklidnění, který spolkla, když jí policejní hlídka dovolila odejít z místa činu domů. „Zamyslela jsem se. Omlouvám se.“

„Neomlouvejte se a raději mi popište, jak jste našla tělo,“ vyzval ji netrpělivě Abrahám.

Druhý kriminalista na ni jen mlčky upíral vodnaté oči. Ti dva si zjevně rozdělili role: šéf vyslýchal a podřízený byl tichým pozorovatelem.

„Uhnula jsem ze silnice na lesní cestu. Je to zkratka na nádraží a příjemná procházka. Zpátky se dá jít po silnici. Ušla jsem asi sto metrů a najednou jsem mezi stromy zahlédla něco barevného. Nejdřív jsem si myslela, že tam někdo vyhodil staré oblečení nebo velkou tašku. Sešla jsem z cesty, abych se podívala. Až když jsem přišla blíž, poznala jsem, že tam leží... žena.“

„Jak jste zareagovala?“

„Promluvila jsem na ni.“

„A pak?“

„Zacloumala jsem s ní. Nejdřív jsem si myslela, že se jí třeba jen udělalo špatně. Člověku přece hned nepříjde na mysl vražda. Ležela tak úhledně, víte, s rukama srovnanými podél těla... Ale pak jsem se jí podívala do obličeje a bylo mi hned jasné, že jí někdo ublížil. Ty vytřeštěné oči byly... no... hrozné.“ Roztrásly se jí ruce, a tak je schovala pod stůl. Kdyby ji teď kriminalisté napojili na detektor lži, určitě by usoudili, že jim vykládá výmysly, napadlo ji. Odjakživa o průkaznosti toho zařízení pochybovala, protože všichni lidé přece při policejním výslechu bývají ve stresu, i když mluví čistou pravdu.

„Ještě nějak jste se jí dotkla?“

„Ano. Zkusila jsem jí nahmatat tep. Takhle,“ přiložila si ukazováček a prostředníček na krční tepnu, „jsem jí přitiskla prsty na krk. Pak jsem zavolala manželovi,“ dodala, ačkoli se jí na to nikdo neptal.

„Proč manželovi?“

„Vždycky když se něco děje, automaticky volám jemu.“ Hořce se pousmála. Komu jinému by taky měla volat? Příteklým, které mají své rodiny, děti a některé už i vnoučata? Určitě není dobře, že Jiří zůstal středobodem jejího světa. Naopak to už dávno není, jenže copak se lze na povel vnitřně odstříhnout od člověka, který byl pětadvacet let vaší nejbližší bytostí?

„A co vám řekl manžel?“

„Skoro nic. Řídil. Spěchal na nějaké jednání, které ne-

chtěl rušit. Vrátila jsem se na silnici, došla jsem na kraj vesnice a vytočila jsem 158. Počkala jsem na policejní hlídku ve vsi. Ukázala jsem jim, kde ta mrtvá leží, podepsala jsem výpověď a pak jsem šla domů. Je to odsud kousek, takže –“

„V okolí místa činu jste nikoho dalšího neviděla?“

„Myslíte v tom lese? Ne.“ Než kriminalista stačil položit další otázku, vyhrkla: „Poslyšte, můžu se vás taky na něco zeptat? Má tu vraždu na svědomí ten úchyl, co už dvakrát vraždil v Praze?“

„Na takové spekulace je ještě brzy, paní Jindrová.“

„Já jen že když jsem byla s hlídkou u těla, přijeli tam reportéři z televize a říkali, že ten vrah z Prahy udělal v obou případech všechno úplně stejně.“ Začala rukávem cítit šmouhy na stole ze skla a oceli. „Trochu mě děsí představa, že se nám sem přesunul nějaký maniak.“

Kriminalisté si vyměnili pohled, jehož význam Olze nebyl zcela jasný. Hodlají před veřejností zatajit, že jde o práci sériového vraha? Nechtějí šířit paniku? Pokud je to tak, mají smůlu. Tohle není Praha ani Beroun. Za několik hodin se bude o vraždě mluvit v celé vesnici a do zítřka se podrobnosti roznesou i do okolních obcí. Všichni budou vědět, že mrtvá ležela s rukama pečlivě srovnanýma podél těla a že nad čelem měla ustřižený pramen vlasů. Na venkově se drby šíří nadzvukovou rychlostí a ty nechutné obzvlášť.

„Policejní hlídce jste řekla, že jste zavražděnou neznala, ale je vám povědomá.“

„Ano.“

„Kde jste ji mohla vidět?“

Zavrtěla hlavou. „Netuším. Ze Smrčiny ale určitě není. Zkuste se po ní optat *U Lenina*... to je místní hospoda... nebo ještě spíš ve stájích trenéra Soukupa. Trénuje dostihové koně a jezdí za ním dost lidí. Je to na kopci kousek od lesa, kde ležela.“

„Dobře. Díky za pomoc.“ Poprvé se na ni usmál. „Zvládnete teď zůstat sama? Kdy se vrátí manžel?“

Chtěl jí projevit soucit, ale měl si to raději ušetřit. Do očí jí vyhrkly slzy, a tak rychle předstírala, že zívá a mne si unavené oči. „Nevím. Zkusím si lehnout.“

V zimní zahradě, kterou se vycházelo z vily, se k ní kriminalista otočil. „Kdybyste si vybavila, kde jste tu ženu viděla, ozvěte se mi.“

Na nic jiného v uplynulých dvou hodinách nemyslela. „Napadá mě, že jsem ji možná letmo zahlédla dnes odpoledne ve stájích u Soukupů... máme u nich s manželem v tréninku koně a já se tam před večerí na chvíli zastavila... ale nejsem si jistá, jestli to skutečně byla ta samá žena.“

Otevřela dveře do vlhké studené tmy, a když se dívala, jak kriminalisté odcházejí k autu, hlavou jí bleskla znepokojivá myšlenka.

Bylo by krásné, kdyby ta žena z lesa byla Jiřího milenka. Bylo by krásné, kdyby Jiřího milenka byla mrtvá.

Ve stejné chvíli stála Nela uprostřed místnosti a strachy se jí dělalo špatně. Někdo se za ní dobýval do přístavku. Něčím narazil zvenčí do dveří. Šramotil za nimi. A znovu.

Kdyby při telefonátu s matkou nezamkla, co by se teď dělo? Zápasila by s vrahem té ženy z lesa?

Kdyby obcházel okolo Smrčiny a hledal další oběť, Nela by byla snadný terč.

„Kdo je tam?“ zavolala už potřetí. Opět žádná odpověď. Přiskočila k oknu a prudkým trhnutím zatáhla závěs. V místnosti ozářené světlem si připadala strašně zranitelná. Kdokoli může chodit okolo domu a dívat se na ni, aniž by o něm věděla. Může se venku schovávat ve stínu starých jedlí a čekat na vhodný okamžik k tomu, aby... Aby co?

Asi tu přece jen nemůže žít sama. Martin prorokoval, že tu bez něj nevydrží ani týden, a možná ještě na jeho slova dojde. Během večera Nele několikrát volal, ale nezvedala mu telefon. Už s ním nechtěla mluvit. Všechno

už mu přece stokrát vysvětlila a další rozhovor by byl jen prodlužováním agonie jejich vztahu.

Může být za těmi dveřmi on a schválně ji strašit? Vrátil se, aby jí nahnal strach, a donutil ji tím přehodnotit dnešní rozchod? Nebyla si jistá, jestli se mu takové chování podobá. Nikdy nebyl rozhodný a o věcech raději dlouze mluvil, než aby je uskutečňoval. Spíš si ho dokázala představit, jak sedí s kamarády v hospodě na pražském sídlišti, pomlouvá ji a kuje pomstu, na kterou nikdy nedojde.

Vypnula televizi a v místnosti se rozhostilo ticho. Seriálová hudba a hlasy herců sice navozovaly jakousi iluzi bezpečí, ale Nela teď potřebovala být ve střehu. Jedině tak dokáže vytušit úmysly člověka za dveřmi. Možná by měla ještě zhasnout, aby vetřelec podle stínu za závěsem nemohl odhadovat, co právě dělá.

Mělce dýchala a napínala uši do ticha, které rušilo jen bublání řeky. Měla pocit, že venku na rozbláceném dvorku slyší kroky, ale nebyla si tím úplně jistá. Možná Martin rozhlásil po známých, že ho vyhodila, a teď si z ní opilí štamgasti z hospody *U Lenina* dělají legraci.

Při té představě se jí trochu ulevilo. Nedaleko došlo k vraždě, ale to ještě neznamená, že se teď vrah dobývá k ní. Proč by to dělal? Vzala do ruky mobil a s prstem na klávesnici váhala, jestli by měla zavolat na policii nebo svým nejbližším sousedům Jindrovým. Kdyby Jiří Jindra sedl do auta, byl by tu za tři minuty, ale Nele se nechťelo ho obtěžovat. Zdál se jí příliš strohý a nepřístupný. Muže jeho typu není snadné žádat o pomoc.

Za dveřmi bylo ticho. Takže vetřelec odešel? Pak se ozvala další tupá rána – a zakňučení. Nela by to zakňučení poznala mezi tisíci jiných.

Vanilka?!

Takže tam venku je pes. A tím pádem i Martin. Proč jí sakra neodpověděl a schválně ji děsil? Špehuje ji, aby zjistil, jestli náhodou jeho místo ve mlýně hned první večer nezaujal jiný muž? Ano, tak to zřejmě bude.

Nela v návalu vzteku vykročila ke dveřím. Musí si s Martinem promluvit a vysvětlit mu, že konec v jejím podání znamená opravdu konec, nikoli pauzu nebo výzvu k boji.

Doširoka otevřela dveře a do předsíně okamžitě vpadla zabláčená a mokrá Vanilka. Nela se nechala od feny zlatého retrívra obejmout předními tlapami a čekala, odkud se vynoří Martin. Nikde nikdo. Po chvíli sestoupila po třech kamenných schodech na dvůr a usilovně tápala očima ve tmě.

„Martine?“

Možná šel do stodoly nebo do pobořených bývalých chlívků, i když Nela nechápala, co by tam potmě pohledával. Že by něco důležitého zapomněl?

„Martine?“ zkusila to hlasitěji a přemýšlivě se zadívala na psa. Vanilka se jí motala okolo nohou, kňučela, slintala a divoce vrtěla ocasem. Nezdálo se, že by někde poblíž měla pána. Soustředila se jen na Nelu.

Nela s baterkou došla do stodoly a přejela kuželem světla po hromadách harampádí a špalku na sekání dřeva. Podívala se ještě do bývalých chlívků. Nikde ani živáčka. Vanilka přišla do mlýna sama.

Co to k čertu znamená? Martin by svého psa nikdy nevyhodil z auta. Nela ho podezírala, že fena je jediná bytost, kterou kdy dokázal opravdu milovat. Že by mu Vanilka utekla z auta? Občas chytla stopu a zmizela. Nejspíš právě proto dnes Martin tolikrát volal. Někde zastavil a fena vyskočila z vozu. Co když se vyboural? Jeho telefonáty přinejmenším dokazovaly, že je naživu – tedy pokud jí ze svého mobilu volal on.

Nela si musela připustit, že o něj má strach. Nechce s ním žít a dobře ví proč, ale už nikdy to pro ni nebude cizí člověk.

Vytukala jeho číslo.

„No konečně.“ Mluvil, jako by měl rýmu nebo plakal. Trápi se víc kvůli rozchodu, nebo kvůli ztracené feně?

„Máš tady Vanilku. Právě přišla,“ oznámila mu Nela.

„Až teď?“

„Před chvílí. Pěkně mě vyděsila. Proč s tebou neodjela do Prahy? Co se stalo?“

„Zastavil jsem u... no... prostě jsem zastavil. Kousek za Smrčinou. Vanilka mi zdrhla z auta.“

„A tys ji jen tak nechal jít?“

„Hledal jsem ji. Dokonce mi s tím pomáhal nějaký týpek, co šel okolo. Ale vypařila se. Řek jsem si, že chytla stopu nebo běží za tebou.“ Hlas se mu podrážděně zachvěl. „Co jsem měl podle tebe dělat? Vrátit se do mlýna? To asi ne, co?“

Poslední větu pronesl s posměšným frknutím. Chápal, že po té dnešní hádce nechtěl jet zpátky dokonce ani kvůli Vanilce.

„To asi ne,“ zopakovala po něm, protože nic duchaplnějšího ji nenapadalo. „Tak ji máš tady.“

„Postarej se o ni a já si pro ni někdy přijedu. Až budu mít čas.“

Vzdychla. Ten zatracený pes jí překazil rozchod, ke kterému se odhodlávala týdný! Už s Martinem nechtěla mluvit. Nechtěla se s ním znovu setkat. Byla rozhodnutá. Jenže co je jí to platné? Martin je chytrý; nechá u ní psa několik dní a přijede, až vztek vyprchá a hrany se ohladí. Pak začne naléhat, aby ho vzala zpátky. Možná dokonce Vanilku schválně vyhodil z auta, protože měl tenhle plán... Nela stála ve tmě mezi rozvalinami hospodářských budov, ozářených jen světlem měsíce, ale najednou vůbec neměla strach. Cítila jen úzkost. Martin ji už zase zahnal do kouta.

„Díval ses na zprávy?“ zeptala se, aby změnila téma, a když neodpověděl, dodala: „U Smrčiny dneska odpoledne zabili ženskou.“

„Já vím. Hrůza, co?“

„Jo.“ Překvapilo ji, že se ani nezeptal, jestli Nela ví, kdo ta zavražděná byla. To ona hned zavolala Vandě Soukupo-

vé a Olze Jindrové a za patnáct minut o vraždě věděla víc, než si přála. Tohle bylo výhodou a současně i nevýhodou života v malé obci. Možná že i Martin už obvolal svoje známé ze Smrčiny a dostal vyčerpávající informace. „Našla ji Jindrová, mluvila jsem s ní,“ pokračovala. „Je zralá na psychiatra a –“

„Já už to slyšel,“ přerušil ji netrpělivě. „Volal jsem k *Levinovi* a Indy mi všechno řekl.“

„Tak promiň.“ Vzdychla. Proč ho vůbec nezajímají její pocity? A proč ji mrzí, že ho nezajímají? Neměla by být ráda? Přála si přece co nejrychlejší, bezbolestný rozchod...

Raději se rozhodla debatu ukončit. „Kdy si vyzvedneš tu Vanilku?“

„Dám ti vědět. Nebo si ji chceš nechat, než mě vezmeš zpátky?“ Když se ostře nadechla, aby zaprotestovala, významně dodal: „Protože ty mě vezmeš zpátky, Nelo. Jsme pro sebe stvoření. Je jen otázka času, kdy zjistíš, že mám pravdu. Vezmeš mě zpátky a budeme spolu bydlet ve mlýně. *Vím*, že spolu jednou založíme rodinu.“

Nela se zachvěla. Pocit úlevy a osvobození jí od rozchodu vydržel přesně čtyři a půl hodiny.

Vlastně už dávno věděla, že s Martinem ji čekají samé problémy.

Kapitola 3

Šéf pražského oddělení vražd Josef Bergman stáhl okno a pustil do kabiny vozu vůni ulic skropených aprílovou přeháňkou a večerní zpěv kosů. Bergmana zalila tetelivá radost, kterou však nezpůsobilo jenom jaro. Byl prostě šťastný. Jen tak.

A ta neobvyklá euforie mu trochu naháněla strach. Před sedmi lety se podruhé rozvedl a od té doby jeho soukromý život plynul beze změn. Bergman se nenudil; o dostatek vzrušení a nečekaných zvratů se mu starala

práce. Během těch osamělých let se sblížil s několika ženami, ale do žádné z nich se doopravdy nezamiloval. Nikdy nenechal vztah dojít tak daleko, aby mohlo přijít na přetřes společné bydlení nebo nedejbože ještě závažnější kroky. Nestál o dalšího člověka, který mu bude klást otázky jako „Kdes byl tak dlouho?“, „Proč jsi nezavola?“, „Proč nemůžu jít s tebou?“, případně „Ty se už zase budeš dívat na fotbal?“. Vyhovovalo mu spolužití s černým kocourem Diegem Maradonou, který se ho na nic neptal a nevyžadoval nic kromě dobrého krmení.

Jenže teď se něco měnilo.

Když se Bergman dnes ráno probudil a otevřel okno do deště, zacloumala s ním radost. Dobrých pět nebo deset minut se mu v šimravých vlnách rozlévala celým tělem a nakonec se mu teple a měkce stočila na hrudi. Těžko ji mohla způsobit jen vůně zoraných polí a navlhlého jehličí. Bergman probouzení přírody miloval, jistě, ale jaro v něm obvykle vyvolávalo spíš příliv energie než bláznivou euforii.

Co se to s ním tedy děje?

Žena, která ho takhle vyvedla z rovnováhy, byla o dva roky mladší a pracovala jako novinářka. Seznámili se, když před měsícem dělala reportáž z pražského oddělení vražd. Týden pozorovala Bergmana a jeho kolegy při práci. Zúčastnila se s nimi výjezdu do ubytovny na předměstí, kde jeden ukrajinský dělník ubodal k smrti kolegu. Bergman pak musel její článek autorizovat, takže se dvakrát sešli v kavárně.

Druhá schůzka už snad ani nebyla nutná, ale měl dojem, že se na ni Alžběta těšila stejně jako on.

Navrhl jí tedy další, nepracovní setkání, při kterém mu ukázala fotku svého dospělého syna, a on se pochlubil snímkem kocoura Diega. „Na mě nemáš, chovám tři kočky,“ zasmála se, a on ji v záchvatu nepochopitelné bezprostřednosti pozval na večeři na svůj statek ve středočeských Kozích Horách, odkud dojížděl do práce do Prahy.

Když vystoupila z džípu, zabořila se po kotníky do bahna. Byl to test, protože obě bývalé Bergmanovy ženy považovaly přírodu za něco nečistého, rozpínavého a protivně svéhlového, co je v první řadě třeba spoutat a zkrotit, a teprve pak se z toho možná lze jistým způsobem těšit. Bergman nechtěl spojit život se třetí ženou, která má v tomto směru zcela opačné názory než on.

Alžběta si otřela kozačku o ježatý trs loňské suché trávy a zasmála se.

„Nevadí. Bláto je čistá špína.“

Když tázavě povytáhl obočí, vysvětlila: „To jsme říkali jako děti. Přírodní špína je čistá špína. Jako malá holka jsem se občas v lese schválně vyválela v jehličí a hrstí borůvek jsem si umazala obličej.“ Alžběta si pečlivě otřela o trávu i druhou botu. „Připadala jsem si pak tak nějak... divoce.“

Snad to ani neměla říkat. Bergman se cítil jako štika na háčku, který ta žena-rybářka každou další větou přitahovala blíž a blíž ke břehu. Znepokojovalo ho to, protože si nepřál, aby mu znovu na někom záleželo tak moc jako na první a druhé ženě. Obě ho opustily – oficiálně proto, že je unavil věčný souboj s jeho náročným zaměstnáním, ale nejspíš hlavně proto, že nemohly vystát jeho potřebu svobody, ticha, samoty. Vylekalo je, že se bez nich dobře obejde, že se nebrání příležitostnému odloučení, ale naopak je s úlevou vítá.

I do vztahu s Alžbětou mu zasáhla práce. V Praze v uplynulých čtrnácti dnech dvakrát vraždil stejný pachatel, který s oběťmi po činu rituálně manipuloval, a Bergman potřeboval být rychlejší než on. Nechtěl ohledávat jeho třetí oběť, za žádnou cenu ne. Měli pár stop, vyslechli několik svědků, vyšetřování bylo rozjeté, ale stále scházel konkrétní podezřelý. Stačilo, aby Bergman na ten případ jenom pomyslel, a krev se mu vařila v žilách.

„Nemusíme se vídat, pokud nebudeš mít čas,“ prohlásila bezstarostně Alžběta, když jí o sériovém vrahovi vy-

právěl. „Já mám taky mraky práce. Prostě se ozvi, až se ti to bude hodit.“

Vlastně se chovala podobně jako jeho kocour Diego. I ten měl vlastní život, svoje povinnosti v polích a křoviskách okolo statku, tajuplné pochůzky a cíle. S Bergmanem se rád setkal a užil si s ním příjemnou chvíli, ale dobře si vystačil sám.

A ještě někomu se Alžběta podobala: Bergmanovi samotnému. Chovala se stejně jako on ke svým bývalým partnerkám.

Měla ho ráda, jistě, ale zase tolik ho nepotřebovala. Vystačila si bez něj. Bylo to na jednu stranu příjemné... a současně zneklidňující.

Bergmana napadlo, že by možná bylo všechno jednodušší, kdyby se začala podrážděně nebo dotčeně vyptávat, *proč* se nemůžou vídat a *kdy* na ni zase bude mít čas, případně kdyby zdůrazňovala, co všechno s ním v nejbližších dnech chtěla podniknout nebo probrat. V takové situaci by přesně věděl, jak se zachovat. Stáhl by se do sebe a ubezpečil by se, že se pro život v páru vážně nehodí.

Jenže Alžběta byla jiná. A nejspíš právě proto to nakonec byl on, komu se stýskalo víc. Potřebuju ji vidět, uvědomil si dnes ráno, když se u okna opájel tím podivným štěstím. A když si pak zpíval ve sprše – něco takového neudělal dobrých dvacet let – byl už pevně rozhodnutý, že dnes zkrátka půjde s Alžbětou na večeři, ať si sériový vrah dělá, co chce. V kanceláři skončil před sedmou, a teď byl na cestě do vilové čtvrti na okraji Prahy, kde Alžběta bydlela.

Provoz byl k večeru už snesitelný a cesta příjemně ubíhala. Bergman zatáhl okno, zapnul přehrávač a začal poklepávat prsty o volant do rytmu příjemné jazzové melodie.

Hezkou chvíli mu překazilo zazvonění telefonu.

Kapitán Adam Daneš?

„Adame? Zapamatoval sis, že mi máš dnes večer volat, jen když půjde o život, že jo?“